

Oponentský posudek bakalářské práce

Petry Příbylové

Bakalářská práce „Práce s HIV pozitivním klientem“ autorky Petry Příbylové je vypracována v rozsahu 68 stran. Je rozdělena na část teoretickou, praktickou, obsahuje i přílohy. Teoretická část práce převažuje nad částí praktickou.

V úvodu práce nás autorka seznamuje s důvody, které jí vedly k výběru aktuálního, závažného a pozornost zasluhujícího tématu. Autorka v úvodu stanovuje cíle pro část teoretickou i praktickou.

Hlavním cílem teoretické části práce je podat obecné informace o HIV/AIDS, především uvést rizika možnosti šíření a naopak uvést, jakým způsobem se nemoc nešíří. Cílem praktické části je uvést vlastní dotazníkové šetření, kterým autorka zjišťuje jak je veřejnost informována o této problematice a chce podat přehled výskytu a šíření viru v naší republice.

Stanovuje si 3 hypotézy.

Část teoretická je přehledně rozdělena do 8 kapitol. Jednotlivé kapitoly na sebe logicky navazují, jsou vhodně propojeny a propracovány. Využívá k tomu vhodných literárních i internetových zdrojů informací, včetně poznatků z praxe a z výzkumů „Národní referenční laboratoře pro AIDS“ i dalších. V dané problematice se dobře orientuje a odborné termíny, základní pojmy a definice, objasňující pojem HIV/AIDS užívá a vysvětluje vhodným způsobem. V 1. kapitole je zařazen důležitý bod, týkající se informací testování: jak a kde testy probíhají, kdy musí klient dát souhlas k testování, kdy za test platí a kdy ne. Zmiňuje také kontroverzní novinku na našem trhu tzv. domácí HIV testy, které jsou dostupné v lékárnách od r.2010. Někteří odborníci je schvalují, jako první možný krok testování, Česká společnost AIDS má výhrady. Postoj autorky by mě také zajímal.

V další 2.kapitole autorka popisuje vlastní nemoc, stadia nemoci a popisuje její příznaky. Jako třetí kapitola je zařazena „Historie“.

Pro šíření osvěty a jako prevence může posloužit kapitola 4., kde se autorka zabývá možnostmi přenosu, či šíření nákazy. Prevenci autorka věnuje vlastní 5.kapitolu, rozebírá jednotlivá opatření a znovu upozorňuje na nutnost zvýšení informovanosti všech osob, přehledně v práci rozebírá rizika některých sexuálních praktik a jiných činností. Prevenci se věnuje i v jiných kapitolách průběžně. V kapitole „Chování lidí“ autorka rozebírá chování pozitivních pacientů, testovaných, kteří čekají na výsledky, osob jim blízkých, ošetřujících či pouze informovaných lékařů. Opět zde načerpáme nejnovější, aktuální informace o dané problematice a současné situaci. Např. o existenci nového, moderního a bezpečnějšího pracoviště v nemocnici na Bulovce, v Praze i v ČR největší infekční kliniky.

Důležité jsou i informace o sekundární prevenci, tedy prevenci osob HIV pozitivních, hrozbě jejich diskriminace v naší společnosti, rady „Co dělat, mám-li podezření z nákazy (včetně možnosti využití tzv. postexpoziciční profylaxe). V kapitole 7. se můžeme seznámit s výsledky nejnovějšího výzkumu a s úspěchy našich českých vědců a odborníků. Poslední 8. kapitola teoretické části je věnována představení jednotlivých AIDS center v ČR.

Část praktickou tvoří 2 kapitoly. První z nich, kapitola 9. představuje azylové zařízení pro HIV pozitivní v nouzi, nazvané „Dům světla“ a projekt „Červená stužka“. Kapitola 10 je věnována činnosti „Národní referenční laboratoře pro AIDS“ a prezentaci sekundární analýzy dat, týkajících se přehledu výskytu a šíření HIV/AIDS v ČR v podkapitole 10.1 a 10.2 ve světě. Podkapitola 10.3 je věnována doazníkovému šetření.

Na úvod praktické části postrádám představení zvolených metod.

Vlastní „výzkum“ je nevýznamný, předložené hypotézy nevhodně zvolené. K potvrzení stanovených hypotéz pomocí sestaveného dotazníku nedochází.

Postrádám také uvedení přehledného znění celého prezentovaného dotazníku, alespoň ve formě přílohy práce. Už při vyhodnocování 1. otázky není patrné, jestli byla uvedena nabídka vhodných odpovědí, neboť některé z uváděných odpovědí jsou v 0%, tedy odpovědi nepoužil nikdo. Jak se ve výsledcích objevily?

Otevřená otázka č.2, která podle slov autorky sledovala jeden důležitý cíl: „zda lidé rozlišují mezi pojmy AIDS a HIV“, mi nijak zásadně důležitá nepřipadá. Otázka č.3, týkající se možnosti přenosu, je myslím pro laika důležitější. Dále vědí-li respondenti jak se bránit před infekcí, kdo se může nakazit, jak se nemoc šíří, je-li možné AIDS vyléčit a jak lze zjistit pozitivitu, jsou vyhodnocovány výroky typu ...odpovědi byly většinou správné jen částečně...o ničem nevypovídají. Přínos v prezentaci tabulek výsledků nevidím žádný a tabulky autorka vyhotovila pouze pro některé odpovědi.

V *závěru* práce není zhodnocení splnění cíle. Stanovené cíle teoretické části autorka splnila. Dostupných zdrojů informací využila pro vypracování teoretické části vhodným způsobem. Práce s literaturou, zpracování a uváděné citace jsou na dobré úrovni. Po jazykové stránce je práce dobré úrovně, bez gramatických a stylistických chyb. Autorka vhodně v práci využívala odbornou terminologii.

Práce je zajímavá. Teoretická část je propracovaná a lze si podle ní udělat představu o tom, jaká existují hrozící rizika v souvislosti s možností nákazy, jak se vyvíjí možnosti pomoci HIV pozitivním, objasňuje řadu odborných názvů a nabízí možnosti prevence.

Praktická část práce tvoří pouze malou část a provedené šetření nemá žádný význam.

Pro hodnocení práce navrhuji klasifikační stupeň dobře.

Práci doporučuji k obhajobě.

Otázky: 1. Kde a jakým způsobem jste získávala respondenty vašeho šetření? Výzkumem bych jej určitě nenazvala.

2. Která činnost, související s osobami HIV pozitivními, je pro Vás „nejlákavější“ možností, na které byste se chtěla podílet vlastní pomocí?

Přípomínky: v příloze jsou nevhodně situovány tabulky na str.75+76, jsou obráceně

Vypracovala:

Mgr. Lenka Chittussiová

V Praze dne 10.5.2012